

"Jsme ztraceni."

"Říkám ti, že musíme zůstat na téhle cestě!"

"Na jaké cestě? Vidíš v tomhle počasí nějakou cestu? Můžeme být kdekoliv!"

Nick znovu cvakl stěrači, aby se ujistil, že jedou co nejrychleji. Nebylo to nic platné. Ve vánici byla bílá tma, kolem auta bylo vidět sotva na pět metrů. Byl to hloupý nápad mě a mých přátel riskovat bouří a pokusit se dostat do hotelu včas, navzdory varování ve zprávách, abychom se drželi mimo silnice. Dá se říct, že všech pět z nás té volby litovalo.

Aby toho nebylo málo, jeli jsme přes hory, nebo jsme si to alespoň mysleli. Ať tak či onak, mezi bouří a naší polohou neměly naše mobilní telefony žádný signál, takže jsme neměli jak zavolat o pomoc. Nick pomalu posouval auto dopředu v naději, že nakonec narazíme na nějaký tunel nebo tak něco. Náhle jsme se zastavili. Nick silněji sešlápl plyn. Ozval se vířivý zvuk.

"Pokračuj!" Ally řekla.

"Nemůžu!" "Pneumatiky se zasekly!" řekl Nick a škulbl volantem.

Bála jsem se už předtím, ale teď jsem opravdu začínala panikařit. Jestli jsme skutečně uvízli uprostřed ničeho ve vánici, byli jsme ve

vážném nebezpečí. Tohle byla situace, kdy šlo o život. Snažila jsem si lámat hlavu, jestli je lepší nechat auto běžet, nebo ho každých pár minut vypínat a zapínat, abych se pokusila ušetřit energii.

"Hej, lidi..." "Říkejte mi, že jsem blázen, ale myslím, že támhle vidím dům."

"Dům?" Přitiskl jsem obličej k oknu. Bylo to slabé, ale rozeznala jsem siluetu domu.

"Je to pravda?" Nick se zeptal.

"Zdá se, že ano."

Nastalo ticho, než jsem se zeptala.

"Půjdeme tam?"

"Teď máme nejlepší šanci, než sněhová bouře pohrbí auto." Clark řekl.

"Na tři?" zhluboka jsem se nadechl.

Nick začal počítat: "Jedna, dva, tři!"

Vypáčil jsem dveře auta a vyrazil vpřed do sněhu. Vítr mi kvílel do obličeje a já skoro nic neviděla. Matně jsem si uvědomovala své přátele za sebou, protože jsem nemyslela na nic jiného než na to, jak se dostat ke dveřím.

Přijel jsem jako první. Byla jsem připravená dveře v případě potřeby vykopnout, ale měla jsem dost zdravého rozumu na to, abych zkontrolovala, jestli jsou odemčené. Vzala jsem za kliku a zatáhla. Dveře se otevřely. Všichni jsme vpadli do domu a Nick s bouchnutím zavřel dveře. Všichni jsme se potmě motali kolem, dokud Ally nenašla vypínač a nezacvakla ho.

Zamrkala jsem a očistila si oblečení od sněhu. Všichni jsme byli špatně oblečení na to, jaké bylo počasí, já měla na sobě tenkou bundu, která byla spíš větrovkou, a džíny. Ještě pár minut a byli bychom... Nechtělo se mi na to myslet.

V domě však bylo teplo. V hlavní části byla kuchyň a obývací pokoj a zdálo se, že má nějaké schody vedoucí do druhého patra. Vypadalo to tam docela hezky.

"Haló?" Clark zakřičel: "Promiňte, nechceme rušit, ale uvízli jsme v té vánici! Můžete nám pomoci? Je tam někdo?"

Bylo mrtvolné ticho.

"Myslím, že nikdo není doma." Ally řekla.

"Možná taky někde na noc uvízli." Emma řekla.

"To si nemyslím." Řekla jsem: "Jsme v horách, takže tady v okolí nejsou žádné obchody s potravinami ani nic jiného. Spíš je to něčí prázdninový dům."

"Jack má pravdu." Clark řekl: "Pozemky jsou tady kolem dost levné, takže jich nejspíš nějaký chlap koupil hromadu a postavil si na nich dům. Od dalšího nejbližšího stavení jsme nejspíš vzdáleni několik mil. Je zázrak, že jsme našli tohle místo."

"Ale když je to tak daleko, tak jak to, že je tu elektřina?" Nick se zeptal: "A plyn. Pochybuju, že by tu byly nějaké inženýrské sítě, kdybychom byli ještě tak vysoko v horách."

"Vzadu je nejspíš nádrž s benzínem a generátor, který na něj funguje."

"Tak to je pro nás dobrá zpráva." Ally řekla: "Měli bychom vydržet pár hodin a nechat bouři přejít. Má tu někdo mobilní signál?"

Zkontroloval jsem svůj telefon a zavrtěl hlavou. Všichni ostatní taky.

"Nejspíš se to zlepší, až bouře skončí." "Do té doby si můžeme udělat pohodlí," řekla Emma.

Vešla do kuchyně a začala otevírat skříně.

"Hele, co to děláš? Nemůžeme si jen tak brát věci!" Řekla jsem.

"Naše auto uvízlo uprostřed sněhové bouře." Nick řekl: "Jsem si jistý, že existuje nějaký zákon, že když jde o život nebo smrt, můžeš krást."

"Kromě toho zaplatíme za všechno, co si vezmeme." Emma řekla

Neochotně jsem je následovala do kuchyně a začala jsem prohledávat skříně. Na prázdninový dům byla vlastně opravdu dobře zásobená. Byly tu konzervy polévky a sušenky a nejrůznější potřeby na pečení a chipsy, ale také věci podléhající rychlé zkáze, jako jsou vejce a sýr. Neznamenal to, že sem majitelé museli chodit často? Opravdu jsem nechtěla, aby mě někdo přišel navštívit a vařil u nich v kuchyni.

"Hej, podívej se na to! Z tohotohle všeho budu moct uvařit něco docela dobrého." "A co?" zeptal jsem se. Emma řekla a už vyndávala cukr a jedlou sodu.

"Ally!" Řekla jsem

"Jacku, prosím tě, tohle nebude stát víc než 20 dolarů." Emma zvedla mísu a řekla. Nervózně jsem se podíval z okna, ale pořád bylo bílo, tak jsem začal pomáhat. Emma byla ve skutečnosti opravdu dobrá kuchařka a zanedlouho byl na stole čerstvě upečený chleba a guláš.

"Nepřipadá ti divné, že majitelé mají v prázdninovém domě zeleninu a maso?" zeptala jsem se. "Tyhle věci se dost rychle kazí a za elektřinu do ledničky je potřeba utratit spoustu peněz navíc." zeptala jsem se.

"Hmm?" Clark se zeptal s tvářemi nacpanými jídlem.

"Já jen... to je jedno." Řekla jsem, ale stejně jsem toho moc neshledla. Začínala jsem mít pocit, že v celém domě je něco hodně divného, i když si toho nikdo jiný nevšiml.

"Tak co, chcete teď prozkoumat dům?" zeptala jsem se. Nick se zeptal, jakmile jsme dojedli večeři.

"Prozkoumat dům!?!" Teď jsem začínala být opravdu nervózní. Jedna věc byla říct někomu, že jste se schovali v jeho domě poté, co jste uvízli ve vánici, a druhá věc bylo říct, že jste se tu zabydleli.

"Nebud' takový děcko!" Emma se zasmála: "No tak!"

Znovu jsem zkontrolovala okno, jestli sněhová bouře už nevykazuje nějaké známky odeznívání. Nebylo. To mě taky znepokojilo, jak to, že je vánice pořád tak silná? Nemělo by to snad odeznít samo? Nedávalo to smysl. Přesto jsem neměla na vybranou, když jsem pomalu stoupala po schodech za svými přáteli.

"Hej, Jacku, musíš se podívat na tohle!" Ozval se Nickův hlas. Vešel jsem do pokoje a ztuhl. Pokoj byl... růžový. To bylo jediné, co mě v první chvíli napadlo. Stěny byly žhavě růžové, koberec byl žhavě růžový, sakra, byly tam dokonce tři postele s tím nejrůžovějším povlečením, jaké jsem kdy viděl.

Když se mé oči přizpůsobily růžovému přetížení, začala jsem si všímat některých drobnějších detailů pokoje. Na tapetách byla vytištěná malá srdíčka, víly, čelenky a kouzelné hůlky. Na postelích bylo povlečení se srdíčky a květinami. Byly tam i další drobnosti, jako zrcadlo po celé délce a truhla na hračky, o které jsem se mohla jen domnívat, že obsahuje panenky nebo nějaké jiné směšné holčičí hračky. Byl to pokoj snů pětiletého dítěte. Jediný problém byl, že všechno bylo pro malou holčičku příliš velké. Všechno bylo ve velikosti teenagera. Jinými slovy, moje velikost.

"Hele, podívej, co jsem našla!" Klárka vyšla ze skříně a držela v ruce jedny z nejkrásnějších růžových šatů, jaké jsem kdy viděla. A taky byly v mé velikosti. Pohled na ty šaty ve mně vyvolal nepříjemnou předtuchu, ale ne takovou jako to, co měl v druhé ruce.

Plenky. Bílé, obrovské, nařasené, plastové, jednorázové pleny. Nemohla jsem uvěřit, že by je někdo opravdu vyrobil tak velké. A vypadaly, že by mi seděly.

"Páni, nejsou úžasné?" Nick se mě zeptal a podržel mi jedny šaty.

"Tohle si na sebe nevezmu." Řekla jsem automaticky. Kamarádi se na mě podivně podívali.

"Cože, vy jste si mysleli, že si chci hrát na převlékače nebo tak něco?" Nick se zeptal: "Chtěl jsem říct, jestli není úžasné, že někdo postavil takový pokoj? Zajímalo by mě, k čemu ho používali."

Úlevně jsem si oddechla. Alespoň nebyli tak úplně mimo.

"Určitě něco perverzního." "Nebo možná na nějaké abstraktní umění nebo tak něco. Někteří z těch moderních umělců umí být opravdu divní."

"Ať tak či onak, jsem si docela jistý, že bychom tu neměli být..." Řekla jsem, ale kamarádky byly příliš zaneprázdněné povídáním, než aby mě slyšely, a než jsem si stačila získat jejich pozornost, vešly do místnosti Ally a Emma.

"Tak jak to vypadá se spaním?" Ally se zeptala

"No, vzhledem k tomu, že tady jsou tři postele a ve vedlejším pokoji jedna manželská, tak to asi znamená jediné." Emma se podívala na tři horké růžové postele.

"Hej, hej, já říkám ta uprostřed!" Klárka řekla. Zamračila jsem se

"Počkej, jen tak?" "Tobě nevadí spát v posteli, která vypadá, jako by byla vyrobená pro dvouletou holčičku?" zeptala jsem se.

"Co se děje? Bojíš se, že chytneš břichabol nebo tak něco?" Nick se zeptal a všichni se rozesmáli. Přinutila jsem se k nervóznímu pousmání.

"Jo, no, člověk nikdy neví!" Řekla jsem.

Celý večer jsem byla napjatá. Nijak mi nepomohlo, že Emma i Ally trvaly na tom, aby mi "pomohly" s rutinou před spaním, která zahrnovala strkání kartáčku a pasty do mých rukou a chystání růžové postele. Také se rozhodly, že mě musí "kontrolovat", aby se ujistily, že dělám věci, které chtějí. Nemohla jsem uvěřit tomu, že se zdálo, že je víc zajímavá, jestli se dostanu správně do postele, než naše auto, které bylo nejspíš zasypané sněhem, ale Nick a Clark dostali stejné zacházení jako já, takže jsem byla zticha.

Tu noc jsem dlouho nemohla usnout. Všechno to bylo tak špatně, mezi tím, že jsem byla v něčím divném domě, a tím, že se moji přátelé chovali, jako by to bylo všechno normální. Výsledkem bylo, že když jsem se probudil, bylo už dávno ráno.

Celou noc jsem spal jen v boxerkách a oblečení jsem měl na hromadě na podlaze vedle sebe. Můj první instinkt byl sáhnout dolů a vzít je, abych se mohl obléknout. Rukou jsem se dotkl koberce.

"Co?" Zeptal jsem se a podíval se na podlahu. Nic tam nebylo. Podíval jsem se na druhou stranu, abych se ujistil, že si to nepamatuji špatně. Ne, moje oblečení bylo rozhodně pryč.

"Mám tvoje oblečení přímo tady!" Ozval se Allyin hlas. Zvedla jsem oči a zírала. Před mou postelí stála Ally a v ruce držela jednu z tlustých plen a růžové šaty. Po obou jejích stranách stáli Clark a Nick, oba už měli na sobě růžové našasené šatičky.

"Líbí se ti to?" "Jsou opravdu pohodlné!" zeptal se Clark a zatočil se.

"Jo, ehm, skvělý." Zavrtěla jsem hlavou. Z naprostého nedostatku lepšího slova jsem řekla: "Ale nechci si hrát. Prostě přečkám bouřku, jestli ti to nevadí. Mohla bys mi tedy říct, kam jsi mi dala oblečení?"

"Samozřejmě, že si chceš hrát!" "Dneska si s maminkou užijeme spoustu legrace!" řekl Nick.

Zalapala jsem po dechu. Bylo to ještě horší, než jsem si myslela.

"Ally, myslím to vážně, kde jsou moje šaty!?!" Dožadovala jsem se toho. Nick se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha.

"Jacku, sněhová bouře pořád trvá, takže si zahrajeme malou rolovou hru." "Prostě se s tím smiř."

"Hrajeme si na to, že jsme dvouleté holčičky a že Ally je naše 'maminka'?" Nevěřícně jsem se zeptala

"Emma je taky naše máma!" Clark dodal

"Ne." "Já tuhle hru nehraju." řekla jsem rozhodně. Kde jsou teď moje šaty?"

Ally se podívala na Nicka a Clarka a zachichotala se: "Jsou přímo tady!"

Najednou se na mě všichni tři sesypali v záplavě rukou, nadýchaných šatů a plenek. Stáhli mi boxerky a kolem pasu mi zalepili tlustou plenu. Nick a Clark mě označili a přetáhli mi šaty přes hlavu. Když jsem se je snažila odstrčit, ucítila jsem, jak se pod Nickovými a Clarkovými šaty něco krčí. Už měli na sobě plenky!?! Dobrovolně!?! To nebylo možné!

"Áááá, naše nejnovější slečinka vypadá tak roztomile!" řekla jsem. Ally řekla, když ustoupili, aby obdivovali své dílo. Byla jsem jasně rudá.

"Dobře, snídaně je za půl hodiny, holky." Ally řekla a Nick s Clarkem se rozběhli pryč. Pomalu jsem vstala z postele a cítila jsem každé malé zavržení, které se ozývalo z mé nové pleny. V močovém měchýři mi zaškubalo a já si uvědomila, že jsem se to ráno ještě nevyčůrala. Nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem šla do koupelny. Dveře byly zamčené. Zaklepala jsem.

"Vteřinku." Emmin hlas se ozval

Zasténal jsem. Teď jsem musel použít další záchod. Jenže když jsem si vzpomněla na pohled na dům z předchozího dne, uvědomila jsem si, že navzdory obrovské rozloze domu je tu jen jedna koupelna. Zdálo se, že tlak na můj močový měchýř se zvyšuje. Nemohla jsem tomu uvěřit, ale nějak se mi zdálo, že kontrola nad močovým měchýřem přes noc poklesla a hrozilo, že budu skutečně potřebovat plenu.

"Prosím! Opravdu se mi chce čůrat!" Prosila jsem a bušila na dveře.

"Použij plenku." Emma odpověděla

"Emmo, nedělám si legraci!"

"Já taky ne."

Zkřížila jsem nohy a zatlačila na přední část vycpávky, ale stejně jsem cítila, jak mi něco začíná vytékat do pleny. Tohle byla Emma? Byla to ta nejhodnější osoba, jakou jsem kdy potkala! Navrhovala mi, abych se opravdu počůrala do plínky?

"Aha, nemáš trochu problém dojít na záchod, Jacku?" zeptala jsem se. Ally se zeptala. Otočil jsem se a uviděl Ally, Nicka a Clarka, jak na mě zírají.

"Myslím, že se chystá použít plínku!" řekl jsem. Nick poznamenal.

"Co se to s vámi děje?!?" Prakticky jsem vykřikla. Už jsem měla téhle pitomé hry na role plné zuby a nechápala jsem, jak to mohou brát tak vážně. Jak to, že se do toho takhle ponořili? Dungeons and Dragons jsme hráli možná jednou nebo dvakrát, ale tohle byl úplně nový level. Mým kamarádům bylo úplně jedno, že se rozčiluju.

"Ááá, někdo je tu nevrlý srab." "Možná potřebuje vyměnit plínky." řekla Klárka.

"Já nepotřebuju vyměnit plínky!" Křičela jsem

"Myslím, že vím, co Jack potřebuje: lechtání!" Ally řekla a najednou se na mě vrhla ona, Clark a Nick.

Bylo to stejné jako oblékání. Nedokázala jsem je všechny tři najednou zastavit a rychle mě přemohli.

"Ahaha!" Zasmála jsem se, přitisknutá k zemi Nickem a Clarkem, zatímco Ally šla po mých nohách.

Hrozně jsem se snažila vzdorovat, ale jsem extrémně lechtivá. Když jsem měla polechtané ne jedno, ale obě chodidla, tekly mi po tvářích slzy. Hiss! To, co začalo jako drobné stříknutí, se změnilo v nepřetržitý proud, jak jsem si důkladně promočila plenku.

"Co to bylo?" Dožadovala jsem se, když konečně přestali.

"Vypadalo to, že potřebuješ trochu povzbudit!" Nick řekl

"Rozveselit? Podívej, k čemu jsi mě donutil!"

Vyhrnula jsem si lem šatů, abych ukázala svou povislou plenu. Nemělo to takový účinek, jak jsem doufala.

"Uklidni se, Jacku, je to jen malé počůvání." "Vidíš, taky jsem se počůval!" řekl Clark.

Nenuceně si nadzvedl lem šatů a já uviděla zjevnou žlutou skvrnu na přední straně jeho plenky. Ten den už byl tak neskutečný, že mě vlastně ani tolik nepřekvapilo, že se můj kamarád s radostí počůval do plínky.

"Počkej, počůvání plenek je teď normální?" zeptal jsem se. "Jako když jsme miminka?" zeptala jsem se.

"Stejně jako to, že ti maminka vymění plenky." Emma vyšla z koupelny. Sáhla mi pod sukni a zmáčkla mi plenku. Cítila jsem, jak se mačká. Zapištěla jsem a uskočila dozadu.

"Nech toho!" Řekla jsem.

"Jen ti kontroluju plínku." "A řekla bych, že rozhodně potřebuješ vyměnit." Emma se zasmála.

"Potřebuju zpátky svoje oblečení!" Řekla jsem, ale Emma mě strhla na podlahu. Vedle mě si lehla Klárka a trpělivě čekala, zatímco Ally přinesla dvě čerstvé pleny, dětský pudr a ubrousky. Ema přetrhla pásky na mé plence. Zrudla jsem, ale nezdálo se, že by ji moje nahota nějak obtěžovala.

"Ááá, takové roztomilé miminko." Emma mě utřela. Nechtěla jsem s tím souhlasit, ale Klárka ležela hned vedle mě a Ally jí měnila plenku, jako by to bylo úplně normální. Navíc jsem nebyla zrovna nadšená z toho, že mám na sobě mokrou plínku.

Ani já jsem nebyla zrovna nadšená z toho, že mi dávají další plenku, takže jakmile mě Ema pustila, šla jsem zpátky do svého pokoje hledat oblečení. Byla jsem vděčná, že mě nikdo z mých kamarádů nesledoval, opravdu jsem už nechtěla mít s touhle hloupou rolí nic společného.

Začala jsem u své postele a metodicky prohledávala pokoj, přičemž jsem zkontrolovala každý kout, který mě napadl, kam by Ally mohla nacpat moje oblečení. Neviděla jsem ji s nimi, když mě oblékla, takže jsem předpokládala, že je prostě někam v pokoji odložila.

Po hodině hledání jsem si už tak jistý nebyl. Prohledala jsem všechny možné skříše, dokonce i odpadkový koš, a pořád nic. Nakonec jsem se rozhodla, že když nemůžu mít své oblečení, budu se muset spokojit s něčím méně ponižujícím ve skříni.

Ve skříni jsem ale zjistila, že moje možnosti oblečení jsou v podstatě jen plena a šaty nebo šaty a plena. V šuplících byly naskládáné desítky, možná stovky růžových šatů, které visely na ramínkách, a všude kolem byly naskládáné nesčetné balíky plen. V jednom ze šuplíků se mi podařilo najít pár punčocháčů a dětských čepiček, ale to byla jediná výjimka. Dokonce ani krabice s hračkami, kterou jsem našla v rohu s oblečením, neměla žádné lepší možnosti. Byly tam punčochy, trička, šaty, nejrůznější kloboučky, sponky a mašle, v podstatě všechno kromě kalhot. Mohla jsem si vzít plenku, nebo jsem si nemohla vzít nic. Moje sukně byla příliš krátká na to, abych mohla zvládnout tu druhou možnost.

Musela jsem uznat, že na prázdninový dům to bylo všechno velmi propracované. Jen šaty a pleny musely stát tisíce dolarů. Plus postele a tapety, všechno nejspíš dělané na zakázku, to bylo dost drahé. Opravdu jsem doufala, že majitel bude mít pochopení.

Zajímalo mě, jak vypadá pokoj Emmy a Ally, protože jsem neměla možnost si ho prohlédnout den předtím. Tak trochu jsem čekala nějaký stejně růžový pokoj nebo možná nějaký jiný motiv, ale k mému překvapení to byl úplně normální pokoj s jednou manželskou postelí a komodou a nějakým dalším různým nábytkem. Stejně to bylo i se skříni. Jen hromada normálního oblečení.

Až na to, že to bylo všechno holčičí oblečení. A skříň byla rozdělena na dvě samostatné části se dvěma různými velikostmi. Podívala jsem se na některé oblečení zblízka. Byla jsem si celkem jistá, že jedna velikost patří Emmě a druhá Ally. Vzala jsem si podprsenku. Kamarádila jsem se s Ally dost dlouho na to, abych znala její míry, a podprsenka měla přesně její velikost.

Zamračila jsem se. Tenhle šatník byl dokonale zásobený pro Emmu i Ally. Jak je to možné? Žil snad v tomto pokoji lesbický pár, který měl shodou okolností přesně velikosti Emmy a Ally? Bylo to možné, ale dost nepravděpodobné, zvláště vzhledem ke všem ostatním náhodám v domě.

"Chceš si vzít jednu z mamčiných podprsenek?" Clarkův hlas za mnou se zeptal a já nadskočila a okamžitě podprsenku upustila.

"Já, ehm, hledám svoje oblečení!" Vyprskla jsem. Clark s Nickem se rozesmáli a já zrudla.

"No, předpokládám, že jestli si chceš hrát na převlékání s mamčiným oblečením, můžeme..." Nick řekl

"Nech toho." Řekla jsem a napůl se bála, že tu nabídku opravdu splní.

Zbytek dopoledne až do oběda jsem se motala po domě a hledala své oblečení a pak velkou část odpoledne. Rozebrala jsem celý dům, ale nakonec jsem to vzdala. Nebyly v žádné zásuvce, pod žádným kobercem, schované v žádném rohu ani nikde jinde, kam jsem se podívala. Ally mi taky zrovna nedávala nic, z čeho bych mohla vycházet. Pokaždé, když jsem se jí zeptal, zdálo se, že je víc a víc zmatená z toho, proč chci nosit boxerky, a ne pleny. Jednou jsem se jí zeptal, jestli bych si mohl vzít zpátky svůj mobil, a ona se na mě podívala, jako bych mluvil jiným jazykem.

V polovině odpoledne jsem se sesunul ke kuchyňskému stolu. Ally stála u stolu a lžičkou sypala sůl z plechovky do solničky. Neměla jsem nic lepšího na práci, povzdechla jsem si a pár minut ji pozorovala. Když byla hotová, vzala lahvičku s dětským pudrem, který mi ráno vyměnila při přebalování, a začala do ní z plechovky třepat sůl.

"Počkej, proč tu láhev doléváš solí?" Zeptal jsem se

"Sůl? Je to dětský pudr." Ally řekla. Podala plechovku Emmě v kuchyni, která si trochu nabrala odměrkou a vysypala ji do mísy na míchání.

"Ty pečeš s dětským práškem?" Zmateně jsem se zeptala

"Ne, recept vyžaduje dva hrnky cukru." Emma řekla a přisypala druhý hrnek. Obrátila stránku a strčila odměrku zpátky do nádoby.

"Myslela jsem, že jsi říkala dva šálky cukru." Řekla jsem.

"To jsem právě přidala, teď odměřuji tři šálky mouky." Řekla

Zavrtěla jsem hlavou. Opravdu jsem tu byla jediná, kdo se nezbláznil? Najednou mě něco napadlo. Přešla jsem ke sklenici a podívala se dovnitř. Sice jsem nedokázala rozeznat sůl od cukru, když to nebylo označené, ale byla jsem si celkem jistá, že to, co je v plechovce, není nic z toho, o čem Ally a Emma před chvílí říkaly, že to je. Byl to jemný bílý prášek, to ano, ale byly v něm malé jiskřičky, jako by do něj někdo přimíchal třpytky. Až na to, že jsem si byla jistá, že to nejsou třpytky.

"Ally, ehm, začínám mít pocit, že potřebuju vyměnit plenku." Nick se ozval naproti mně v kuchyni. Moc jsem nad tím nepřemýšlela, dokud jsem si najednou neuvědomila, že je tu ještě jedno místo, kde jsem ráno viděla bílý prášek. Otočila jsem se, ale Ally už do Nickovy nové pleny vyklepávala pořádné množství "dětského pudru". Třpytil se ve vzduchu, jak dopadal. Vedle ní ležela Nickova stará plenka, úplně nepoužitá. K čemu by Nick potřeboval novou plenu, pokud by mu nedala dávku toho, co to byl pudr?

"Tady to máš, úplně čerstvé!" Ally řekla a zalepila mu plenku. Nick se usmál.

"Díky!" Řekl, jeho hlas zněl mnohem nadšeněji než předtím. Věděla jsem, co musím udělat.

Rychle jsem popadla sklenici na lince.

"Hej!" "Co s tím děláš, Jacku?" zeptala se Emma.

"Dej mi chvíli!" Řekl jsem. Rychle jsem odběhl do koupelny, vysypal do posledního kousku prášku do záchodu a spláchl. Spokojeně jsem přikývl, když jsem sledoval, jak zakalená, jiskřivá voda mizí v odtoku. Vrátila jsem se do kuchyně s prázdnou nádobou a postavila ji na linku. Vedle ní stála stejná sklenice, naplněná bílým práškem až po vrch.

"Cože?" Nevěřicně jsem se zeptala

"Došla nám mouka, tak jsem koupila novou." Emma řekla

"Odkud?" Zeptala jsem se

"Z kredence." Ema řekla a gestikulovala. Začala jsem otevírat všechny skříně. Viděla jsem koření, konzervy a všechny ostatní základní věci dobré kuchyně, ale žádnou další sklenici jsem nenašla. Uchopila jsem sklenici na lince a zopakovala proces, přičemž jsem všechno spláchl do záchodu. Když jsem se vrátila, byla prázdná sklenice tam, kde jsem ji nechala, a vedle ní ležela plná sklenice.

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Kde to Emma vzala? Zrovna jsem kontrolovala, jestli ve skříňkách není víc! Ale nehodlala jsem se vzdát,

popadla jsem tu sklenici a udělala to znovu. Ať se dělo, co se dělo, prášek musel mít nějaký limit.

Nebo jsem si to alespoň myslela. Než byla večeře hotová, po kuchyni se vršilo nejméně 50 prázdných sklenic a jedna plná sklenice, kterou Emma vrátila do skříně. Nemohla jsem tomu uvěřit, nebylo možné, aby tohle všechno bylo možné.

"Je čas na večeři!"

Povzdechla jsem si a posadila se ke stolu, když jsem si něco uvědomila, Ema právě uvařila celé tohle jídlo s bílým práškem! Všichni jsme se chystali sníst to, co způsobovalo to podivné chování!

"Počkej!" Řekla jsem, ale všichni už hladově jedli. Měla jsem chuť začít kamarádkám jídlo vyrážet z rukou, ale pak jsem si vzpomněla, že jsem se právě tři hodiny snažila zbavit bílého prášku. Mohla jsem vysypat tolik jídla, kolik jsem chtěla, nevyhnutelně by ho bylo víc, a to za předpokladu, že by se na mě kamarádi nesebrali a nevnutili mi ho, jako to udělali předtím. Navíc jsme nemohli nejíst. Kuře, které Emma připravila, vypadalo dobře...

Povzdechla jsem si a zakousla se, doufajíc, že jakákoli odolnost, kterou jsem zřejmě měla vůči prášku, vydrží, dokud nepřijdu na nějaké řešení.

Po večeri jsem se vracela do svého pokoje, když se mi najednou chtělo na záchod. Nutkání přišlo tak silné a rychlé, že jsem sotva stačila přitisknout nohy k sobě, abych se hned nepočůrala.

"Jejda!" Klárka za mnou řekla: "Ještě že mi dneska maminka dala plínku!"

Podívala jsem se za sebe. Klárka si nadzvedávala lem šatů, plenka se jí prověšovala. Vedle něj Nick předváděl nočníkový tanec, ale jakmile uviděl Clarkovu reakci, uklidnil se.

"Přesně tak, mám na sobě plenu, takže se nemusím bát, že bych se dostal na záchod." Povzdechl si a uvolnil se v plence.

"Ne, Nicku, musíš..." Zalapala jsem po dechu, jak jsem se přestala ovládat. Hisss! V rozkroku se mi rozprostřelo teplo, jak plenka ztěžkla. Nemohla jsem to zastavit, než jsem byla hotová, bezmocně jsem se namočila a měla jsem povislou plenu, která se vyrovnala Nickově a Clarkově.

"Emmo, vypadá to, že naše tři malé slečny potřebují vyměnit pleny, než půjdou spát!" Ally zavolala. Nemohla jsem se přestat červenat, když jsem ten den dostala druhou výměnu plenek.

Pak už jsem o bílém prášku nepochybovala. Za pouhý den jsem se z úplně naučené na nočník stala závislou na plenkách kvůli nočnímu pomočování a nehodám. Protože první věc, kterou mi to udělalo, bylo, že jsem se vrátil k plenám, rozhodl jsem se, že mu budu říkat "plenkový prášek". Protože se zdálo, že je to klíč k mým problémům, snažila jsem se ho alespoň pochopit, i když zbavit se ho bylo zřejmě nemožné.

Během několika dní jsem začal chápat, jak plenkový prášek funguje. Prvním pravidlem bylo, že plnil jakoukoli funkci, pro kterou byl určen, naprosto v pořádku. Smíchat ho s vodou a dát do sklenice? Bylo to sušené mléko. Smíchat s vodou a dát do kojenecké lahve? Byla to dětská výživa. Pečete z něj sušenky? Zdvojnásobilo se to jako mouka i cukr. Nasypat trochu do polévky? Byla to sůl. Vytřepat si ji na zadek, když mi měnili plenku? Byl to dětský pudr.

Ani před ním se nedalo utéct. Cokoli jsem snědla, kdykoli jsem se napila, věděla jsem, že do sebe dostávám další plenkový prášek. Nemluvě o tom, že čtyřikrát nebo pětkrát denně za mnou Ally nebo Emma přišly s tím, že potřebuju vyměnit plínku, i když jsem byla úplně čistá, plus dvakrát nebo třikrát jsem skutečně potřebovala vyměnit plínku po nehodě. Snažila jsem se minimalizovat kontakt s ním, ale to bylo téměř nemožné vzhledem k tomu, že byl ve všem, co jsem snědla a vypila, kromě vody.

Pořád jsem ale nemohla přijít na to, proč to z holek dělá maminky a z kluků holčičí děti. Hádala jsem, že to má něco společného s genetikou, třeba s tím, že jsem jediná, jejíž mysl nebyla změněna tak, aby odpovídala mému tělu. Ostatní čtyři si nebezpečí blaženě nevšíkali bez ohledu na to, kolikrát jsem se je snažila varovat. Emma

a Ally se vždycky smály, jaké jsem hloupé slabošské dítě, a většinou mi kontrolovaly plenku, zatímco jsem se jim to snažila vysvětlit. Nick a Clark, neboli Nicole a Claire, jak se jim začínalo říkat, trávili dny chichotáním a s každým dalším dnem byli víc a víc bezmyšlenkovití.

"Musíme jít!" Řekla jsem jim asi za týden: "Nicku, no tak, zkus si vzpomenout na basketbal! Prosím tě, nedělej to!"

Pořád jsem se je snažil přimět, aby se probrali z transu, ale vyhlídky na to vypadaly dost chmurně. Zdálo se, že všechny naše mobily zmizely stejně jako naše oblečení, takže nebylo možné pokusit se kontaktovat okolní svět. Třetí den už se přestalo mluvit o tom, že se pokusíme dostat k autu, a čtvrtý den se zdálo, že samotná myšlenka na opuštění domu už mým přátelům z hlavy vypadla. Byli naprosto spokojení, že zůstávají.

"Kdo je Nick? Já jsem Nicole!" Nick se chichotal a lakoval si nehty na rukou horkou růžovou barvou. Spokojeně se nořili hlouběji a hlouběji do nového života plínek, růžových našasených šatů a bezmyšlenkovitého chichotání.

"Aha, Jackie se zase chová jako hloupý slaboch?" Ally se zasmála a vešla do pokoje s hromadou plenek. Zvedl se mi žaludek. Jackie!?! Přece mi tak nezačnou říkat, že ne!?!

"Jmenuju se Jack." Řekla jsem to nahlas, abych se pokusila to pochopit. Ally vykulila oči.

"Jak myslíš, Jackie. Potřebuješ nové pleny?"

"Ne." Řekla jsem, i když jsem si nebyla jistá. Ally mi strčila ruku do plenky a obě jsme ucítily, jak se zmačkala.

"Hloupý slaboch." Ally se zasmála a poplácala mě po hlavě: "Asi nemůžu čekat, že slaboši jako ty poznají, kdy se jim chce čůrat. Proto přece nosíš pleny. Teď tě převlékneme!"

Zrudla jsem a nechala Ally, aby mě položila na přebalovací podložku.

Moje inkontinence se od počátečního pomočení jen zhoršovala, až jsem se volně počůrávala. Prvních pár dní jsem ještě dokázala poznat, jestli mám mokrou plenu, ale po týdnu jsem se začala spoléhat na to, že mi kontrola plenky napoví, jestli potřebuju vyměnit. Nejen to, ale plenky, které mi byly přebalovány, byly stále silnější a dětšnější. První plenka byla nejméně pětkrát tenčí než polštářová, se srdíčky, kterou mi Ally nalepila na zadek.

"Tady to máš, Jackie, jsi čistá!" Řekla a poplácala mě po nové plence, když ji zalepila.

"Jakou barvou si chceš nalakovat nehty?" "Světle červenou nebo purpurovou?" zeptala se Clark, nebo Claire, a držela v ruce dvě lahvičky.

Obě mi připadaly růžové, ale měla jsem jiné starosti. Vstala jsem a začala rychle kráčet, nebo spíš se batolit, vzhledem k velikosti mé pleny, ke dveřím. Bylo mi jedno, jestli se budu muset holýma rukama prohrabat dvanáctimetrovou vrstvou sněhu, chtěla jsem se dostat k autu a vypadnout odsud.

Emma stála v kuchyni a míchala velkorysé množství plenkového prášku do polévky, kterou jsme měli k obědu. Když viděla, co dělám, udělala dva kroky a vzala mě za ruku. Nebylo to nijak násilné, ale pořád dost pevné na to, aby mě držela. Škubla jsem sebou, abych si uvolnila ruku, a zjistila jsem, že mě Emma stále drží.

Nerozuměl jsem tomu, ve volném čase jsem dělal posádku a zvedal činky. Emma ani nesportovala, a přesto byla o dost silnější než já. Plenkový prášek, to muselo být ono. Podíval jsem se na ruku, kterou Emma držela. Byla rozhodně štíhlejší a ženštější, než jsem byla zvyklá. Nejspíš jsem si té změny nevšimla, protože se odehrála během několika dní.

"Kam jdeš, Jackie?" Emma se zeptala. Jako by se všichni spikli a začali mi říkat Jackie najednou.

"Chci si hrát venku!" Řekla jsem a doufala, že mi tu výmluvu sežere. Emma zavrtěla hlavou.

"Venku je sněhová vánice, ty hloupá slečinko. Počkej, až se vyjasní."

Věděla jsem, že má pravdu, ale sněhová bouře trvala nepřetržitě celý týden. Bylo zřejmé, že na tom něco není v pořádku, spolu s tím, že se zdálo, že nám nikdy nedojde jídlo nebo že máme pořád elektřinu a vodu. V domě byla spousta podivných věcí, ale nic jsem nezkoušel, dokud jsem se v tom nedokázal trochu lépe zorientovat. Vyběhnout do vánice jen v plenkách a šatech rozhodně nebyl dobrý nápad. Plenky byly špatné, omrzliny ještě horší. Povzdechla jsem si a odbelhala se zpátky, abych si nalakovala nehty.

V tu chvíli jsem si naplánovala, že jakmile vánice ustane, dám se na útěk k autu a uteču. Mezitím jsem se snažila udržet si sílu cvičením, aby mě Ally a Emma nemohly vzít za ruku jako nějaké dvouleté dítě, ale ani to se mi nepodařilo. Přestože jsem každý den dělala kliky, pokaždé jsem jich dokázala udělat méně a méně. Už jen snaha udělat jeden nebo dva pro mě byla zanedlouho výzvou.

Ale přestože jsem nedokázal zvednout ani dvacet kilo, měl jsem pořád víc energie než kdykoli předtím. To byla jediná změna, která se mi vlastně líbila, dokázal jsem se celé hodiny smát, běhat a hrát si bez přestávky. Přestože jsem věděla, že je to proto, že se ze mě stává skákající holčička, musela jsem si to trochu užít.

Jak se ukázalo, úbytek svalů byl jen první z mnoha změn, kterými moje tělo prošlo. Na plenky a šatičky se mi špatně zvykalo, ale aspoň jsem věděl, že jakmile je sundám, budu zase jako muž. Pak mi ale zeštíhlely ruce a nohy. Pak jsem přišla o veškeré ochlupení.

Nikdy jsem nebyl pyšný na to, že jsem chlupatý nebo tak něco, ale jednoho dne jsem si všiml, že mi zmizely i ty malé vousy, které jsem si pěstoval. Rychle jsem zkontroloval zbytek svého těla a zjistil, že všechno je hladké jako dětská prdelka, což se ke mně asi hodilo. Nikde kromě hlavy jsem neměl žádné ochlupení.

To by nebyl takový problém, jenže jako by mi chtěly vynahradit ztrátu ochlupení na těle, začaly mi vlasy na hlavě růst alarmujícím tempem. Emma mi vždycky říkala, že mi vlasy závidí, protože mám dokonalý přírodní odstín blond. Po dvou dnech rychlého růstu vlasů jsem se probudila, podívala se do zrcadla a vykřikla. Měla jsem dlouhé splývavé zlaté prameny vlasů až po ramena.

"Já vím, to je tak vzrušující, že si dneska můžeme hrát na převlékače!" řekla jsem. Claire nedočkavě přiběhla vedle mě. Zírala jsem na ni. Byla to brunetka s hedvábnými vlasy dlouhými jako já.

"Počkej chvíli." Emma řekla: "Musíme ti svázat vlasy. Přece bychom nechtěly, aby se ti při hraní zamotaly, ne?"

Mohla jsem jen šokovaně stát a zírat, zatímco nám oběma Emma stáhla vlasy do copů. S dlouhými vlasy jsem sotva poznala obličej, který na mě zíral v zrcadle. Mohla jsem se splést se skutečnou dívkou!

Už jen to, jak žensky jsem vypadala, mi mělo napovědět, ale ani mě nenapadlo, že je to znamení věcí příštích. Jen jsem zavrtěla hlavou a smířila se s tím, že Nicole, kterou jsem viděla s dlouhými zrzavými vlasy spletenými do copů, když jsem o deset minut později sešla dolů, Claire a já jsme teď dlouhovlasé holky.

Myslím, že to byl nejspíš hlavně sebeklam, který mi umožnil držet se myšlenky, že prášek na pleny ze mě dělá jen ženského kluka. Pořád jsem měl všechny své mužské části, slušně řečeno, jen to bylo těžké poznat, když jsem měl na sobě tři centimetry tlustou plenu. To se jednoho dne změnilo, když mi Emma na obličej nanesla plenkový pudr, který byl zřejmě také ruměnec.

Hýbal jsem hlavou, jak to jen šlo, abych se snažil dát najevo, že se opravdu, ale opravdu nechci líčit, ale Ema měla trpělivost světice a prostě využila každé příležitosti, aby mohla pokračovat ve své práci. Bez přestání žvatlala o tom, jak roztomile a rozkošně vypadám. Snažila jsem se ji ze všech sil odposlouchávat, jenže jsem si nemohla nevšimnout jediné její poznámky, když už byla skoro hotová.

"Mimochodem, nezapomněla sis dneska vzít podprsenku?"

"Podprsenku!?! " Slyšela jsem to správně?

"Ano, Jackie, podprsenku. Víím, že máš trochu menší prsa, ale i tak bys je měla mít pevně utažená."

"Prsa!?!"

Ruce jsem si založil na hrudi. Chtěl jsem věřit, že ty boule, které jsem cítil, jsou jen moje prsní svaly, ale věděl jsem, že už nemám prakticky

žádné svaly. Navíc byly příliš... křehké na to, aby to byly svaly. Ruka mi sjela přímo k rozkroku, ale tam jsem nic necítil. Doufala jsem, že je to jen tloušťkou pleny, a odhrnula jsem si ji, abych to zkontrolovala.

Vlastně mi trvalo skoro tři vteřiny, než jsem si toho všiml, můj penis byl tak malý a křehký. Jak to, že jsem si té změny nevšiml!?! Odpověď byla samozřejmě zřejmá, poslední týden a půl jsem měl plenu 24 hodin denně a 7 dní v týdnu a při výměně pleny jsem zrovna nekoukal.

"Je tak malá..." Řekla jsem

"To proto, že jsi malá srabka, která chodí čůrat do plenek." "To je pravda," odpověděla jsem. Řekla Emma a dokončila můj make-up. Bez varování mi stáhla šaty. Zalapala jsem po dechu. Než mi Ema připevnila podprsenku kolem hrudníku, stihla jsem si jen letmo prohlédnout prsa v zrcadle, ale bylo celkem nepopíratelné, že jsem spíš holka než kluk.

"Aww, jsi rozkošná!" Emma se zastavila, aby mě obdivovala v zrcadle, než mi znovu oblékla šaty.

"Prosím, Emmo." Snažila jsem se, bolestně si vědoma toho, jak vysoký mám hlas: "Pamatuješ si mě? Jacka? Prosím tě, já nechci být holka s plenkami! Zkus si vzpomenout, zkus s tím bojovat!"

Emma mi nadzvedla sukni a stiskla přední část plenky.

"Jo, měli bychom ti vyměnit plínku, Jackie!" Řekla

Bylo to zvláštní, jediná věc, kterou jsem v tu chvíli ještě považovala za samozřejmost, byla skutečnost, že navzdory tomu, že Claire, Nicole i já jsme se bez odporu počůrávaly, jsem si pořád myslela, že se inkontinence nezhorší. Na kakání jsme koneckonců pořád používaly záchod a Emma s Ally se nás občas ptaly, jestli nepotřebujeme kakat, jako by se snažily zabránit tomu, abychom si do plenek nadělaly nepořádek. Nevím, proč jsem se trápila nadějí, že to prášek na pleny neodstraní.

Byly to skoro dva týdny. Sněhová vánice byla stále stejně silná jako dřív. Nicole a Claire si v obýváku stavěly polštářovou pevnost. Polštářové pevnosti byla jedna z mála činností, která mi opravdu nevadila, protože jsem mohla ležet na zemi, zatímco ony kolem mě skládaly polštáře. Každých pár minut jsem nějaký "omylem" shodila, abych si to prodloužila, protože jsem věděla, že jakmile Claire a Nicole skončí, budou mě chtít nalíčit nebo si hrát na domeček nebo dělat nějakou jinou činnost, do které se mi opravdu nechtělo. Trochu jsem se cítila špatně, že to dělám, ale Nicole a Claire to bylo při jejich téměř infantilním myšlení jedno.

Možná po deseti minutách. Nicole najednou ztuhla, v rukou polštář. Zvědavě jsem se na ni podívala. Obvykle byla nepřetržitým uzlíčkem hry a zábavy, to, že se ani na chvíli nezastavila, bylo zvláštní. Pak pomalu pokrčila kolena a dřepala si.

Nezdálo se, že by si uvědomovala nebo chápala, co dělá, jen jí bylo pohodlnější dřepět. Nicole zavrčela. Ozval se tichý prd a plenka jí poklesla. Až na to, že tentokrát to nebylo vepředu. Byla vzadu.

"Ehm, Nicole?" Zeptal jsem se

"Hmm?" Nicole se zeptala

"Tvoje plenka... použila jsi ji?"

"Proč myslíš, že nosíme pleny? Protože vypadají naprosto rozkošně?"
Nicole se zachichotala

"Ne, nemluvím o počůrání!" "Ty ses právě, ehm... vykakala?" zeptal jsem se.

"Kakat?" Nicole se zmateně zeptala. Poplácala si plenku. Pak se jí na tváři objevil úsměv.

"Hej, já jsem se pokakala!" "Upsie!" zachichotala se.

"Co se stalo?" Claire se zeptala.

"Pokadila jsem se!" Nicole se zachichotala. Claire propukla v záchvat smíchu spolu s ní. Zasténala jsem. V tuhle reakci jsem nedoufala.

"Copak to nechápeš?" Zeptala jsem se: "Právě sis pokadila plínku! Jako bys byla dvouleté dítě!"

"Jo!" Nicole se zachichotala

"Není ti to odporné?" "Máš na sobě plínku, ve které je smradlavé, smradlavé hovínko!" zeptala jsem se a zoufale se snažila o normální odpověď.

"Je to teplé a hebké!" Nicole se zachichotala

"Čemu se chichotáš?" Zeptala se Emma a přistoupila k nám. Byla jsem si jistá, že to celé viděla. Emma a Ally nás v posledních dnech začaly opravdu bedlivě sledovat, jako by se nám nedalo nic svěřit. To by pro pokus o útěk znamenalo problém.

"Pokadila jsem se, mami!" Nicole hrdě řekla

"Hodná holka!" Emma ji pochválila a stáhla jí pásek pleny: "Udělalala jsi mamince pěkný nepořádek, vid'?"

"Jo!" Nicole řekla

Vzdala jsem to.

Claire se vykakala nebo "vykakala", jak tomu říkala, asi den po Nicolině prvním nepořádku. Stále byly plně naučené na nočník, ale psychicky je ani nenapadlo jít někam jinam než do plenek. Já jsem se téhle části dokázala ubránit, ale přišla s ní i fyzická regrese, vůči které jsem nebyla imunní ani já.

Množství varování, že potřebuji kakat, začalo klesat jako kámen. Jen jsem tak seděla, když najednou moje střeva začala křičet, že potřebuji jít. Musela jsem se zběsile vrhnout na nočník a v tlusté plence se co nejrychleji brodit na záchod. Zpočátku to bylo jen trochu otravné, ale během pár dní se moje kontrola snížila do té míry, že když mi střeva řekla, že musím jít, měla jsem asi minutu, než to šlo ven, bez ohledu na to, jestli jsem byla na nočníku, nebo ne.

Vlastně se mi podařilo vyhnout se kakání do pleny skoro tři dny, zatímco Claire a Nicole přestaly obtěžovat záchodem úplně. Třetí den těsně před večeří Nicole vstala, udělala jeden polovičatý krok směrem k záchodu a pak to vzdala a pustila se do pleny. Ušklíbala se, zatímco jí Ally kontrolovala plínku, a pak ji položila na podlahu v kuchyni, aby ji přebalila.

"Já jsem se pokakala!" Hlasitě oznámila, čímž pobavila všechny kromě mě.

"Tak jo, je čas na večeři!" Emma řekla a všichni se rozběhli ke stolu. Podívala jsem se na svou misku, abych zjistila, co nevábného mi naservírují tentokrát. Zhruba od té doby, co se Nicole zaneřádila,

začala Emma připravovat oddělená jídla, jedno pro ni a Ally a jedno o poznání dětinštější pro "sissies". Jídlo bylo dost špatné, když jsem věděla, že si pokaždé naplním žaludek práškem na pleny, skutečnost, že jsem byla nucena jíst mdlé věci jako kuřecí nugety a makaróny, to jen zhoršovala.

Ale dnešní den byl dokonce o stupeň horší. Moje večeře byla miska oranžové kaše. Emma mi kolem krku připevnila bryndák, zatímco já jsem kontrolovala misky Claire a Nicole. Měly to samé.

"Hm, to mám jako jíst?" "Vypadá to jako dětská výživa." zeptala jsem se.

"Je to dětská výživa." Emma řekla: "Ty jsi dětský sissy."

"A s čím to mám jíst?" Zeptala jsem se, když jsem si všimla, že u mě není žádný příbor.

"Máš přece ruce, ne?" Emma se zeptala

Zírala jsem na kaši.

"To si ze mě děláš srandu." Řekla jsem

"Mohla bych ti ohřát láhev, jestli chceš."

Zavrtěla jsem hlavou a posadila se ke stolu. Zdálo se, že mi sezení uvolnilo střeva, a najednou jsem pocítila nutkání jít.

"Musím jít." Řekla jsem a rychle vstala od stolu. Emma mě chytila za ruku a stáhla mě zpátky.

"Počkej, kam jdeš?" Zeptala se.

"Potřebuju se vykakat." Řekla jsem, a když se na mě nechápavě podívala, dodala jsem: "Víš, jdu na záchod."

Emma se zasmála

"Hloupá Jackie, slaboši na nočník nechodí!" Emma mě pokárala a poplácala mě po dobře vypořstrovaném pozadí "Na co si myslíš, že nosíš plínky?"

Srdce se mi zastavilo. Smály se mi, že chodím na záchod kakat, ale nikdy předtím mi v tom nebránily!

"N-ne!" "Nechci se pokakat do plenky!" "Nechci se pokakat do plenky," řekla jsem, škubla sebou a snažila se dostat pryč.

Všichni vyprskli smíchy.

"Ááá, ty jsi ale legrační, hloupoučký slaboch!" Ally se smála

Blaart! Zadek mi zacukal. Čekal jsem příliš dlouho! Do plenky mi spadlo závaží.

"Jé, ona dělá bobek!" Claire řekla

"Ne!" Řekla jsem a snažila se znovu ovládnout, ale už jsem to prohrála. Pff! Mohla jsem jen bezmocně stát, když jsem si prdla a naplnila plínku. Emma se zachichotala, strčila ruku do sedla mé plenky a rozhrnula můj nepořádek, aby zdůraznila, co jsem udělal.

"Myslíš, že teď zvládneš dojít na záchod?" Zeptala se.

"Já bych..." Zamumlala jsem, i když jsem věděla, že logika na ně neplatí.

"Právě sis udělala velký bobek do plínky!" "To je v pořádku," řekla jsem. Nicole se zachichotala

"A teď na sestru nebuď tak přísná." Ally řekla: "Ty máš plenky stejně jako ona, a to z nějakého důvodu."

Braap! Všichni se podívali, odkud se ozývá hluk. Claire se zachichotala.

"Jejda..." "Asi jsem se taky potřebovala vykakát!" řekla a podívala se na sebe.

Ozvalo se další kolo chichotání. Mávla jsem Emmě rukou před obličejem, abych upoutala její pozornost.

"Skvělé, přiměla jsi mě použít plenku. Teď mě přebal."

"Přebalím tě po večeři." Emma se zachichotala a stáhla mě zpátky do křesla. Se žuchnutím jsem se posadila do své špinavé pleny.

"Cože? Chceš říct, že mě necháš čekat?" Zeptala jsem se.

"Samozřejmě." Emma řekla: "Sissies se nestarají o to, jestli jsou pokakané, nebo ne."

"Ale já... zapomeň na to." Řekla jsem, protože jsem věděla, že s touhle logikou nemůžu bojovat. Seděla jsem v plence a snažila se ignorovat nepořádek, který se mi slizce opíral o zadek. Naproti mně u stolu už měly Claire a Nicole dětské jídlo po celém obličejí a bryndák. S co největší důstojností jsem strčila ruce do dětského jídla a začala jíst.

Od té chvíle mě buď Ally, nebo Emma chytaly a držely, kdykoli jsem se pokusila odběhnout na nočník, a dávaly pozor, abych se pokakala do plenky jako "hodná holčička". Stejně na tom moc nezáleželo.

Během dvou dnů jsem měla maximálně deset vteřin varování, než jsem si začala špinit plínku. Nebyla bych schopná dojít ani na nočník, i kdyby byl k dispozici.

A jako by to, že jsem teď kadila do plenek, bylo ještě ponižující, pokaždé, když jsem se vykakala, jsem vypustila tyhle hlučné prdy. Čůrání bylo diskrétní, mohla jsem se počůrat, když jsem se brodila k snídani nebo seděla na židli, a nikdo to nepoznal, dokud mi nezkontroloval pleny. Při kakání mi kručelo v břiše, střeva vrněla a pak Braap, Slaat Faaart! Všichni by se podívali přímo na mou plenku. Chichotali se a komentovali to, zatímco jsem si bezmocně plnila plenku.

Ale ze všech zvuků, které jsem začala vydávat, bylo nejhorší to chichotání. Bylo to jako škytání, nedobrovolný reflex, který se prostě stal. Začaly se objevovat jednoho dne, když jsme si hráli na převlékání.

"Jé, tohle by ti slušelo!" řekla jsem. Řekla Nicole a držela v ruce nadýchané žluté šaty.

Zkřížila jsem ruce a trucovitě se rozvalila na posteli. Byla bych naprosto spokojená, kdybych mohla sedět mimo jakoukoli hru, kterou Claire a Nicole hrály, ale ony vždycky trvaly na tom, že mě do ní nejen vtáhnou, ale také ze mě udělají střed pozornosti jakéhokoli čajového dýchánku nebo hry na dům, kterou hrály. Taky jsem se jim snažila vzdorovat, ale vypadalo to, že jsem z nás tří nejslabší, a pokud

jsem se opravdu bránila, obvykle mě fyzicky donutily zapojit se do toho, co dělaly.

Momentálně jsem seděla na posteli jen v podprsence a plínce, zatímco mi držely oblečení. Prsa se mi nafoukla jako balony a momentálně jsem měla velikost C a tlačila na ni. Můj rozkrok se změnil tak, aby odpovídal mým prsům, takže můj penis byl teď malý ochablý hrbolek a k němu jsem dostala plně zformovanou vagínu. S žádnou z těchto změn jsem samozřejmě nebyla spokojená, ale v tu chvíli jsem se snažila to prostě přežít. Došlo mi, že tu proměnu nemůžu nijak zastavit.

"Jestli chceš, můžeš mi ty šaty obléknout." Plošně jsem si povzdechla.

"Hurá, budeš ta nejkrásnější slečinka na celém širém světě!" řekla jsem. *Giggle* Claire řekla

Podívala jsem se na ni. Určitě se smála už dřív, ale většinou to bylo proto, že se někdo pokakal do plínky nebo tak něco. Zvuk, který právě vydala, byl... nějak jiný. Vzdušnější a hloupější.

*"Proč se na mě tak díváš?" *Giggle* Claire se zeptala

"Proč se chichotáš?" Zeptala jsem se.

"Jak to myslíš?" *Giggle* Claire se zeptala

"Tak!" "Právě ses hihňala jako malá holka!" řekl jsem. *Giggle*

Oči se mi rozšířily. Opravdu jsem ten zvuk vydala já? Bylo to takové vysoké dívčí chichotání!

***Giggle* "Ty taky!" Claire se zachichotala**

"Nehihňala!" *Giggle*

A bylo to tu zase, zněla jsem jako bublající holčička! Zakryla jsem si oběma rukama ústa, abych se pokusila zadržet chichotání.

***Giggle* "Hloupý sissy!" Claire se zachichotala**

"Potřebují moje sissinky vyměnit plínky?" Ally se zeptala a vešla do pokoje.

***"Ano, mami!" Claire a Nicole odpověděly současně**

Zavrtěla jsem hlavou, že ne. *Giggle* Prostě to ze mě vypadlo.

Ally mi zkontrolovala plínku: "Jackie, ty taky potřebuješ vyměnit plínku, ty hloupá slaboško."

**"Ale Emma mi právě" *Giggle* "vyměnila" *Giggle* "plenku!"
Protestovala jsem mezi chichotáním.**

**"Tak to ses musela od posledního přebalení vyčůrat!" *Giggle* Nicole
řekla**

"Ale já..."

**Braaap! Splort! Zavrávorala jsem, když jsem ucítila, jak jsem se
bezmocně pokadila do plínky. Vždycky jsem nenáviděla ten
nepořádek, bez ohledu na to, kolikrát jsem to udělala. Tentokrát se
však zdálo, že moje ústa mají jiný názor.**

***Giggle* *Giggle* Vypukla jsem v chichotání, když jsem cítila, jak se
mi začíná plnit plenka. Claire a Nicole se chichotaly spolu se mnou.**

"Teď už opravdu potřebuješ přebalit, Jackie!" *Giggle

***Giggle* "Cože? Tohle" *Giggle* "není vtipné!" *Giggle* *Giggle*
Zachichotala jsem se. To je samozřejmě rozchechtalo ještě víc, což mě
přimělo chechtat se ještě víc.**

**"Hej, Jackie!" Claire vyplazila jazyk. Pffft! Ústy vydala prdící zvuk.
Giggle Ušklíbala jsem se, i když uvnitř jsem si právě říkala, jak je to
hloupé a nedospělé.**

"Podívej, Jackie mi bude kakat do plínky!" řekla jsem. Nicole si dřepala a řekla. Pfff! Pffff! Trochu si odplivla, když našpulila rty.

Giggle* *Giggle Zachichotala jsem se. Než jsem si uvědomila, co dělám, měla jsem jazyk venku. Pffft! "Uh-oh, udělala jsem velký oopsie!" Řekla jsem. Rukama jsem si přešla po puse. Co jsem to právě řekla? ***Samozřejmě to s tím chichotáním vypadalo, jako bych se jen chichotala.**

"Tak jo, padavky, to stačí. Dáme vám čisté plenky." Ally řekla. Nikdy by mě nenapadlo, že mě od trapasu zachrání to, že si budu muset nechat vyměnit špinavou plínku.

Rychle jsem si uvědomila, že některé věci mě prostě super rozchechtají. Velkou roli hrály prdíky a kakání, stejně jako čůrání, což znamenalo, že už jsem se nemohla nenápadně počůrat, protože jsem pokaždé propukla v záchvat hihňání. Nicole i Claire musely všem říkat, když se počůrávaly, takže jsem se pak taky chichotala. Dalším spouštěčem byla růžová barva. Stejně tak oblékání nebo líčení. Stejně tak když jsem viděla, cítila nebo se zmínila o plenkách. A kdykoli se Claire nebo Nicole začaly hihňat, musela jsem se hihňat s nimi, i když jsem neměla tušení, čemu se hihňají. V podstatě jsem se musela hihňat bez přestání.

Nakonec jsem se to přestala snažit zadržet. Jen jsem se pak chichotala ještě víc. Musela jsem se prostě smířit s tím, že se budu chichotat spolu s ostatními proměnami, které se děly. Jako třeba můj nový sklon občas vyhrknout ty nejdětinštější věci o mé plence nebo šatech. Nebo to, že se měním v holčičku.

Po dvou týdnech se z mých prsou staly mohutné žilnaté boule velikosti dvojitého D na hrudi. I když jsem nosila největší velikosti podprsenek ve skříni, víc než vyplňovala jsem je a vždycky mi byl vidět pořádný výstřih. I můj rozkrok byl plně ženský, penis se mi scvrkl, až se z něj stal malý hrbolek, o kterém jsem věděla, že to musí být klitoris.

Byl jsem nucen přiznat naprostou porážku na fyzické frontě. Nebylo možné popřít, že jsem teď dívka závislá na plenkách. Málokdy jsem už cítila, že to jde, i když jsem kakala, a moje tělo mohlo být tělem modelky. Logicky jsem odhadovala, že pokud bude proměna pokračovat, bude to psychické. Nebyla jsem nijak strašně proti představě, že se jednoho dne probudím jako chichotavá holčička jako Nicole nebo Claire, protože vypadaly šťastně. Když o tom tak přemýšlím, jak je to dlouho, co byli Nickem a Clarkem? Stěží jsem si je dokázala představit jinak než jako chichotající se slabochy.

Jedinou nadějí bylo, že sněhová bouře konečně ustane, ale po dvou týdnech bez přestávky jsem si začínala myslet, že nás bude držet v pasti navždy. Věděla jsem, že prášek na pleny by pravděpodobně nakonec zlomil můj odpor, kdybych ho spotřebovala mnohem víc. Pokud by se tak stalo, no, alespoň se zdálo, že je v domě nekonečná zásoba plenek.

Nakonec jsem se jednoho dne, téměř dva a půl týdne po příchodu do domu, probudila s jasným světlem v obličeji. Dezorientovaně jsem se ho snažil od sebe odhrnout, ale nic to nepomohlo.

"Jackie! Claire! Probud' se!" *Giggle* ozval se Nicolin vysoký hlas. Do obličeje mi vletěl polštář.

"Co?" Zeptala jsem se a zvedla ho.

*"Páni!" Claiřin hlas řekl

Vymotala jsem se z prostěradla a snažila se přijít na to, co se děje. Nicole a Claire byly u okna, světlo prosvítalo na mou postel. Počkat, světlo? Sluneční světlo?

Vyskočila jsem z postele a v tlusté plence jsem se k ní batolila, jak nejrychleji jsem mohla.

"Sluneční světlo!" *Giggle* Zachichotala jsem se. Konečně byla vánice pryč! Byl jsem volný!

"Chtějí si dneska naše sisinky hrát ve sněhu?" Ally se zeptala a vešla do našeho pokoje.

*"Ano!" Řekla jsem v dokonalé shodě s Claire a Nicole.

Emma a Ally mi pomohly ze spacáku a vyměnily mi plenku. Na ranní rutinu jsem si už dávno zvykla. Už dva týdny jsem se neprobudila suchá, a i když mě oblékání otravovalo, nemělo smysl se bránit, protože holky by mě snadno přemohly.

Dnes to však bylo trochu jiné. Místo toho, aby mě oblékla do nadýchaných růžových šatů jako posledních pár týdnů, přinesla Emma tři sněhové bundy a pár sněhových kalhot. Pořád byly horké růžové a sněhové kalhoty byly v rozkroku velmi prostorné, takže se nám do nich vešly plenky, ale i tak to byla úleva, že konečně nemusím nosit tu nejmiminkovatější věc na světě.

Emma nám podala tři dětské lahvičky k snídani, zatímco Ally pracovala na tom, aby nám stáhla vlasy do copánků. To byla poslední změna. Emmy a Ally nám nikdy nedůvěřovaly natolik, abychom zvládly hrnečky, ale vždycky nám dávaly k kojeneckým lahvím polotuhou stravu. Teď jsme ale dostávaly jen kojenecké lahve na cucání. Nenáviděla jsem to, když jsem věděla, že si při každém jídle plním žaludek něčím, co je v podstatě jenom prášek z plenek a voda, ale nebylo to tak, že bych měla na výběr.

Dneska jsem ale svobodně sála. Dnes budeme moci odjet a po dvou nebo třech hodinách v autě jsem si byla jistá, že se mí přátelé začnou probouzet z omámení. Nicole a Claire se vzrušeně chichotaly a já se pro jednou upřímně chichotal s nimi.

Jakmile Ally otevřela dveře, co nejrychleji jsem se vybelhala z domu a nadechla se svěžího zimního vzduchu. Byl to nádherný pocit, konečně se zbavit toho příšerného domu! Teď už jsem se musela jen nenápadně vzdalovat, dokud jsem se nemohla vydat k autu. Krátce jsem přemýšlela, jaké to bude řídit v tak tlusté plíně. Byla jsem teď na plenách tak trochu závislá, takže to nebylo tak, že bych se jí mohla zbavit, protože pak bych nejspíš udělala nepořádek na sedadle. Ale na to jsem teď nemohla myslet. Pomalu jsem se začal vzdalovat a vzdalovat a předstíral jsem, že to zkoumám.

Musela jsem ale uznat, že sníh byl opravdu krásný, třpytil se a jiskřil ve slunečním světle. Něco mi ale pořád připadalo špatně. Ten sníh, ten pocit byl divný. Příliš lehký. Neměl by být těžší? A hlubší? Proč vlastně nebyl zasypaný celý dům, když sněhová bouře trvala nepřetržitě přes dva týdny?

Nabrala jsem hrst sněhu a přitiskla si ho na tvář. Byl takový zrnitý a drsný, blíž tomu, co bych čekala od písku než od sněhu. A sníh vlastně ani nebyl tak studený. Bylo to... bylo to...

Stála jsem po kolena v prachu z plenek.

"Ne!" *Giggle* Řekla jsem a snažila se co nejrychleji dostat zpátky do domu. Nemohla jsem si dovolit se příliš nadechnout! Už jsem byla v proměně tak daleko! Kdybych si nedala pozor, tak...

Bota se mi zachytila o kořen. Zakopla jsem a spadla obličejem do sněhu, úplně pohlcená plenkovým prachem.

"Jackie, jsi v pořádku?" Zeptala se maminka Emma. Vyskočila jsem ze sněhu.

"Upsie, já jsem tak hloupá!" *Giggle* I giggle* I needs ta remwembaw thad id hard ta walk in my big diapey!" *Giggle

"Tak dobře, příště buď opatrnější." Maminka Ally řekla

Maminka Ally mi dala dudlík a já ho začala cucat jako hodná holčička. Odbelhala jsem se zpátky ke Claire a Nicole. Všechna ta aktivita mi rozhýbala střeva.

Braap! Pod sněhovými kalhotami bylo těžké slyšet mé prdy, ale cítila jsem, jak mi něco teplého a mazlavého vyplňuje sedátko plenky.

***"Ups." Zachichotala jsem se a poplácala se po zadku.**

"Co se děje, Jackie?" Claire se mě zeptala

"Udělal jsem si v plence bobek!" Zachichotala jsem se. Claire a Nicole se začaly hihňat se mnou.

Pffft!

"Aha, já jsem se taky právě pokakala!" *Giggle* Nicole najednou řekla

Splort!

"Já tvíd!" Claire se zachichotala

Giggle* Já jsem se zachichotala: "Když kakám do plínek, připadám si hloupě!" *Giggle

***Giggle* "Maminka nám dá cwean diapeys lader!" Nicole řekla**

***Giggle* "Now wet's pway!"**

"Já chci postavit sněhuláka!" *Giggle* Claire řekla

Celé dopoledne jsem se se sestrami batolila ve sněhu. Stavěly jsme sněhuláky, házely sněhové koule a válely se ve sněhu. Taky jsem snědla spoustu sněhu, cítila jsem se pak strašně hloupě a šťastně.

Hraní se sestrami mě tak nadchlo, že jsem měla v plence ještě spoustu nehod! Když nás Ally zavolala zpátky na přestávku, měl jsem opravdu kašovitý zadeček.

Když jsme vešly dovnitř, Emma a Ally nám stáhly sněhové kalhoty. Zachichotala jsem se při pohledu na Clairiny a Nicoliny povadlé plenky. Všichni jsme v nich udělali velké oops!

"Tak jo, vy hloupé slečinky, která z vás si nechá vyměnit plínku jako první?" zeptala jsem se. Zeptala se maminka Ally a rozložila tři přebalovací podložky.

Lehla jsem si na třetí podložku a strčila si palec do pusy, zatímco maminka Emma a maminka Ally měnily Nicole a Claire ušmudlané plenky. Milovala jsem cucání palce! Bylo to opravdu, opravdu uvolňující.

Maminka Ally mi přišla přebalit plenku, jakmile skončila s Claire. Když mi novou plenku zasunula pod zadeček, všimla jsem si, že je velmi měkká. Zachichotala jsem se.

"Líbí se ti tvoje nová mega tlustá plenka?" Maminka Ally se mě zeptala, posypala mi zadeček pudrem a zalepila mi plenku: "Je vyrobená pro super hloupé slabochy, kteří jsou příliš hloupí na to, aby se pokusili naučit chodit na nočník."

***Giggle* "Poddy twain' je blbost!" *Giggle* Zachichotala jsem se**

Nohy jsem měla doširoka roztažené, protože moje nová plena byla tak tlustá. Pokusila jsem se vstát, ale rychle jsem ztratila rovnováhu a spadla zpátky na zem. Musela jsem se plazit po čtyřech a moje

masivní plenka mi trčela z bytu. Claire a Nicole měly se svými novými plenkami stejný problém.

"V téhle plence se nedá chodit!" Řekla jsem: "Musím se válet po podlaze jako dítě!"

"Já to chci!" *Giggle* Claire se zachichotala

Giggle "Já taky!" Nicole řekla

"Jo, probouzení je hloupé!" *Giggle* Souhlasila jsem

Nemohla jsem se zbavit pocitu, že mi na tom něco neseďí, ale nedokázala jsem o tom přemýšlet. Co to bylo...?

Faart! Claire se rozchechtala a podívala se na svou plenku.

"Uh-oh, myslím, že naše sisyfky musí jít!" Ally řekla: "Ještě že jsme jim dali tak silné pleny, že?"

Giggle "Já do svých plenek kakám!" ***Giggle* *Giggle*** Claire oznámila.

Splort! Nicole se začala třást smíchy, když si do plenky strčila smradlavou. Maminka Emma se otočila ke mně.

"Tak co, Jackie, potřebuješ taky na nočník?"

***Giggle* "Musím" *Giggle* "udělat" *Giggle* "velkou" *Giggle*
"obří" *Giggle* "oopsie" *Giggle* *Giggle* "plenu..." *Giggle***

Braap! Ležela jsem na podlaze a strašně jsem se chichotala, když jsem si v plence udělala kašovitý, smradlavý nepořádek. Ať už jsem myslela na cokoli, asi to nebylo důležité. Každý den mě napadalo tolik hloupých sisyfovských myšlenek, že nemělo cenu nad některou z nich příliš přemýšlet. Hihňala jsem se s Nicole a Claire, když jsme bezmocně dělaly bobky do svých plenek jako správné slabošky.

Konec